

Tine na strehi.

nežilo je tisto zimo tako kakor malokatero.. Že nad mesec dni je nad koleno debel sneg pokrival zemljo. Sredi zime je pa vnovič pričel in padal dan za dnem, noč za nočjo v velikih in malih kosmičih. Drevje se je lomilo v gozdu in na vrtovih, živali so že komaj kobacale v visokem snegu, ljudje so pa tarnali po hišah, in vendar je še vedno snežilo.

Oče Kržina so stali tistega sneženega jutra pod kozolcem in so gledali na svoj sadni vrt. Nekako mrko in nezadovoljno so zrli med padajočimi snežinkami na svoje drevje. Vse je viselo k tlom. Močne veje so že komaj držale sneg, in vendar sta jih s Tinetom snoči otresla. Pri nekaterih bolj košatih drevesih se je čez noč zopet polomilo nekaj vej. „Jej, jej“, so tarnali oče Kržina, „kaj takega pa še ne pomnim! Snoči sva s fantom stepla vse drevje, in čez noč se ga je zopet toliko polomilo! Komaj ko bi človek vedno stal pod drevesom z drogom v roki. Hitro morava zopet nadenj.“ In obrnili so se ter odšli v hišo.

„Hej, Tine! Vstani, greva zopet drevje otepat.“

„Saj sva ga snoči“, odgovori Tine ter privzdigne glavo na peči. Zjutraj je tožil, da mu v trebuhu ni vse prav, in tako je poležal malo dalj časa na peči.

„O, seveda sva ga; a danes zopet komaj drži. Čez noč se je dosti polomilo. Tudi tvoji maslenki je odlomljen vrh ali kaj.“

„Moji maslenki, oče?“

„Tvoji, da. Le hitro pridi za menoj!“

Oče so zopet odšli. Tine je pa komaj zaslišal, da se je tudi njegova hruška polomila, že je pozabil na svoje bolečine, nataknil si čevlje in hajd za očetom. Pod kozolcem sta vzela vsak en drog in sta šla od drevesa do drevesa ter stresala sneg. Drevje je bilo prosto svojega bremena ter je veselo in hvaležno dvigalo veje, ki jih je preje sneg tiščal k zemlji. Tine je seveda šel z drogom naprej k svoji hruški. Pred tremi

leti jo je bil dobil v šoli. Vsadil jo je na najlepši prostor vrta in rastla je tako lepo, da jo je bilo veselje gledati. Jeseni je že rodila sedem hrušk maslenk. In sedaj ji je ta sneg odlomil — sicer ne vrha, pa vendar eno najlepših vej. — Tine se je rad kepal, rad je delal snežene može; tudi drsati se po gladkem ledu, ali drčati na saneh s klanca dol se ni branil. Zato se je Tine vsako leto veselil te snežne odeje. Saj mu je prinesla toliko lepih uric. A letos je bilo vendar preveč te dobrote. Takrat, ko je zagledal na svoji maslenki odlomljeno vejo, takrat se je prvič ujezil na ta sneg. — Pa da je moral ravno njegovi hruški odlomiti vejo! In še skoro največjo in najlepšo! — Z jezo je stepal sneg z drugih dreves tako, da je bil ves moker ne samo od snega, ampak tudi od potu.

Oče in Tine sta se vrnila po nelahkem delu v hišo. Še nista posušila svoje obleke in dobro segrela premrzlih udov, že pridejo mati z drugo, nič bolj veselo novico. „Kaj bo s to zimo, Bog se usmili! Ravnokar sem bila na podstrešju. Obešala sem perilo, kar sem včeraj oprala. Tako sem se precej dolgo mudila in slišala, da tramovje poka na vseh koncih in krajih. Ni drugače, kakor iti morata na streho, da vsaj nekoliko snega odmečeta.“

„Jaz sem že sam mislil na to“, pravijo oče. „Pa hišna streha še drži, saj je še močna; ali kozolec, ta, ta! Star je že, nekoliko je visel že preje, zdaj se je pa čisto nagnil na eno stran. Da bi le nekoliko odnehalo; v takem vremenu je težko delati.“

„E, bosta že kako.“

„No, do jutri bosta menda še držala. Ako se pa jutri nič ne pregane, pa morava iti. Kozolca se še najbolj bojim, kjer je streha visoka in zelo strma.“

„Pojdem pa jaz na kozolec, oče, vi pa na hišo“, se oglasi Tine.

„Ti pa že, ti, z jezikom menda. Ravno narobe bo. Jaz pojdem sam na kozolec, ti pa na hišno streho.“

Tinetu ni bilo to ravno po volji. Pa upal je, da se bodo oče še premislili in ga bodo končno le vzeli s seboj na kozolec. Dolgo ni bilo treba čakati, da se je vreme prenagnilo. Že tisto popoldne je nehalo

snežiti. Skoraj na vsaki strehi si videl ljudi, ki so kidali sneg. Tudi Kržinova dva sta šla in sicer najpreje oba na kozolec, kar je bilo Tinetu zelo po volji. Pristavila sta visoko lestvo, odmetala nekoliko snega in kmalu sta bila sredi strehe z lesenima lopatama v rokah.

Tinetu je to delo zelo ugajalo izpočetka. Že to se mu je imenitno zdelo, da je tako na visokem. Kozolec je stal na nekoliko vzvišenem prostoru, in tako se je z njegove strehe videla vsa vas. Tudi je bil Tine ponosen, da dela tako delo, kakor odrastli. Drugi dečki so tudi kidali sneg raz streh; ampak drugi so bili vsi na hišnih strehah, ki so večinoma tako nizke, da bi si upal vsakdo skočiti raz nje. Zato je pa Kržinov tudi odmetaval sneg, da je z velikim hruščem padal na zemljo. Storiti je hotel toliko kakor oče. Tudi pogumnega se je hotel pokazati očetu in je šel večkrat prav k strešnemu kapu.

Oče so to zapazili in so ga svarili. „Fant, ne hodi preblizu roba! Lahko se ti plast snega zmakne in zdrčiš na zemljo s snegom vred.“

„E, ne bo se ne.“

„Boš že videl. Star si zadosti in lahko veš, kaj delaš. Saj vidiš, da nisi privezan.“

Tine je pa delal naprej po svoje. Oče niso imeli časa gledati nanj in tudi niso imeli navade, da bi povedali eno in isto reč večkrat. Z ene strani strehe sta ga že odmetala in šla sta na drugo. Tinetu se doslej ni pripetilo nič žalega, zato je bil na drugi strani še bolj predrzen.

Ravno je zopet blizu roba zasekaval z lopato večjo plast snega, da bi jo spustil s strehe.

„Tine, pazi!“ mu zopet rekó oče, ko so videli, da zopet stoji na robu. „Tukaj streha še bolj visi. Pomakni se višje!“

„Saj se bom; samo tále kos bi še rad spustil.“

„Zdrsnil boš!“

„Ne bom, ne; saj dobro stojim.“ In uprl se je močneje z lopato v sneg. Zdelo se mu je, da se je zasekana plast že nekoliko zamajala. Še malo in pojde. Zato se še močneje upre. Plast se je res naglo zganila in zdrsnila s strehe. Ž njo pa je sfrčal tudi Tine

in njegova lopata. Nekako trdo je padlo na zemljo; zato so se oče ozrli. Tineta seveda ni bilo več na strehi, pač pa so čuli neko stokanje zdolaj.

„Paglavec, sem mu pravil, da bo padel; pa ne uboga in ne uboga.“

Šli so po lestvi navzdol in zagledali Tinetovo glavo v snegu. Drug život je bil popolnoma zakopan s snegom.

„Kaj sem ti rekel?“

„Oj, oče, moja noga, moja desna noga!“ je vpil Tine.

„Jaz ti bom pomagal.“

Potegnejo ga za roko iz snega. Hkrati pa pobero Tinetov lopar in mu pritisnejo nekaj prav gorkih. Tine je kričal za nogo, a vse ni nič pomagal.

„Najprej moraš dobiti plačilo za svojo neubogljivost, potem pogledava nogo.“ In spet lopnejo še enkrat z loparjem po Tinetu.

„No, zdaj pokaži nogo! Ali si jo zlomil?“

„Ne vem; v gležnjih me neizrečeno boli.“

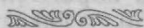
„Greva v hišo!“

Tine je komaj vstal na levo nogo; na desno se ni mogel opreti. Oče ga nalože ter ga odnesó v hišo. Sezujejo mu črevelj in opazijo, da si je paglavec nogo le zvinil.

„Boga zahvali, da si je nisi zlomil!“

Prijeli so za stopalo in prav močno potegnili. Tineta je bolelo, vendar si ni upal kričati, ker bi bil lahko še kakšno pobral. Samo obraz je kremžil in stokal. Zaradi svoje neubogljivosti je pa še dobre tri tedne krevljal ob palici po hiši, da se mu je noga zazdravila.

Kompoljski.

Bodimo veseli!

Allegro.

P. Angelik Hribar.

Ju - hej-sa, ju - hej-sa, ju - hej-